

Eesti ajakirjanike "käekirjast"

Toomas Alatalu (RiTo 13), Riigikogu liige, Eestimaa Rahvaliid

Tarmu Tammerk. Riigikogu meediakajastuste analüüs (mai-oktoober 2005). – Riigikogu Toimetised 12, 2005, lk 157–163.

Riigikogu Toimetiste läinud aasta viimase numbri (RiTo 12, 2005) silmamisel oli paras üllatus SL Õhtulehes ilmunud minu nn merekarpide loo teistkordne põhjalik, algusest lõpuni lahtikirjutamine Tarmu Tammerki analüüsis (vt lk 161). Üllatav seepärast, et mõne märksa kaalukama skandaali kulgemise avamine olnuks lugejale selgelt kasulik. Tegelikult polnud viis restoraniarvet kahe aasta peale midagi erakordset ei sisult ega hinnalt (kaks neist olid alla 500 krooni), mida lugeja kindlasti märkas, ent ajakirjanike tsunft – kuhu kõigi oma karvadega kuulub ka T. Tammerk – ajab oma üle-eestimaalist joru, ja kui ikka mõni kuskil seda teemat kaudselt käsitles, võit missugune!? Hoolimata sellest, et meie tindipritsijaid juba viiendat aastat selgelt umbusaldatakse (nii arvab kindlalt üle 60% lehelugejaist).

Tegelikult ajendab mind seda repliiki kirjutama enda mainimisest sündiv õigus valgustada rahvast – päevalehtedes kehtiva tsensuuri tingimustes –, kuidas niisugused kirjatükid sünnivad. Nimelt avaldas mulle helistanud ajakirjanik (?) soovi rääkida kuluhüvitistest ja teatas pea kohe, et tema ees on peale minu arvete ka teiste riigikogulaste omad, ja viis jutu Rein Langi arvetele. Järgnenud jutuajamises ma pigem kommenteerisin Langi külalisi ja pudeleid kui enda pabereid. Seda rabavam oli mul ajalehest lugeda neidsamu Rein Langi tegude kohta küsitud kommentaare kui kommentaare iseenda tegevuse kohta!? Rääkimata sellest, et Langi nime polnud mitmemeetrises artiklis üldse mainitud!?

Sestap on see artikkel minu silmis lisaks oma ebaeetilisusele ka ere näide meie ajakirjanduse kallutatusest. Väidan rahumeeli, et tegu oli puhtalt poliitilise tellimuse täitmisega ajakirjaniku (?) poolt – Reformierakonna esindaja teod kallati Rahvaliidu esindaja kaela. Minu kogemused sama ajalehega vaidlemisel on selle mõttetust näidanud – selgitus ilmub mitu päeva hiljem mittemärgatavas kohas ja kirjas, pealegi pole mul mingit tõestusmaterjali peale minu suhtes kohati arusaamatu teksti, sest mina ju telefonikõnelust ei lindistanud. Kuna aga teema on taas üles kistud, sõandan siinkohal teha pakkumise: pressivaenuliku poliitiku valimise kõrval tasuks avalikkusel mõelda ka iga-aastasele alatu ajakirjaniku tiitli omistamisele. Või oskab keegi pakkuda muud lahendust seda tüüpi isikute käitumise kontrollimiseks?